

Resimle Gelen Ölüm

– Ömer Faruk · 17 Şubat 2012

Gülcan ,konuşulanları pek iyi duyamıyordu,onun için oradakilere biraz daha yaklaştı. Konuşmalar yer yer karışıyor, anlamsız gürültülere dönüşüyorlardı. Her kafadan ayrı bir görüş ve yorum çıkıyordu. Böyle durumlarda âdet olduğu üzere yol gösterenler,akıl verenler, "ben olsaydım şöyle yapardım, böyle ederdim" diyenler çok olurdu.

-Çok da gençti kızcağızım,o saçlar,sürmeli kaşlar,okka gibi bir burun.. . Rahmetli çok da güzeldi.

-Balkondan aşağı atlamış.O kadar yüksek yerden atlar da insan sağ kalır mı hiç?..Daha o saniyede canı çıkmış. Kafası paramparça olmuş. Akan kanı görseydiniz oraya düşer kalırdınız. Temizlemek için üç kişi tam yarım saat uğraştık.

-Annesi çok disiplinli bir hanımdır,kızının karnesini görünce, galiba biraz hırpalamış!

-Ayol,.Şaziye hanıma da diyormuş ki "tek kelime bile söylemedim, yüzlemedim utanmasın diye."

-Tabii,tabii şimdi öyle diyecek. Kabahati üzerine almak ister mi hiç?

-Ne bileyim ,ben de babası dövdü,diye duydum.

-Her sene takdirname almaz mıydı Kıymet? Bir kere de kırık not getirse n'olur yani. Bizim oğlanın tam altı kırığı var,dövelim mi çocuğu biz de?

Gülcan, Kıymet'in en yakın arkadaşıydı,daha doğrusu sırdaşıydı. Ona her şeyini anlatırdı. Aynı sınıfta ve aynı sırada otururlardı, aralarında gizli hiçbir şeyleri yoktu. Gülcan, Kıymet'in Ekrem adında bir üniversite öğrencisine aşık olduğunu,onu çılgınlar gibi sevdiğini biliyordu.. Ekrem ,derken dudaklarından sanki binlerce Ekrem dökülüyordu. Kıymet'le Ekrem'in yaklaşık iki senelik bir beraberlikleri vardı.

Olaydan bir gün önce Kıymet Gülcan'a gitmişti. Her halinden sinirli ve üzgün olduğu belli oluyordu. Devamlı "of" çekiyor,yerinde duramıyordu . Nesi olduğunu soran Kıymet'e kızgınlıkla:

-Bana hiçbir şey sorma,konuşma benimle!..diye bağırmişti .

İlk defa böylesine kaba ve kırıcıydı. Gülcan'ın darıldığını görünce,hemen boynuna sarılmış ve:

-Off,ne kadar da alçakım,böyle bir günde en yakın arkadaşımı kırdım. Yalvarırım affet beni. demiş ve çantasını açarak bir mektup çıkarıp Gülcan'a vermişti.

-Bunu okuduğun zaman beni anlayacaksın,senden son kez bir ricam olacak, o da ne olursa olsun bu mektuptan kimseye bahsetmeyeceksin,buna bir nevi vasiyet de diyebilirim...

Sonra da izin isteyerek eve gitmişti. O gidince Gülcan, mektubu açıp okumuştı,ama o zaman ne demek istediğini pek anlamamıştı. Sadece korkunç bir şeyler olacağını seziyordu. Şimdi bir kere daha Kıymet'in mektubunu okumak için açtı:

"Gülcancığım,

Bu gece bir türlü uyuyamadım,sağa döndüm olmadı sola döndüm olmadı. Kendimi zorlamalarım bir netice vermeyince sana bu mektubu yazmak için yataktan kalktım.Saat 05,10 . On beş gün öncesine kadar ne sana ne de başkasına hiç yalan söylememiştim . Sana anlattığım uydurma hikayeleri düşündükçe doğrusu kendimden utanıyorum.Belki gerçekleri karşılıklı olarak konuşabilseydik her şey

kolayca çözümlenirdi.

Ekrem'i nasıl sevdiğimi bilirsin,sanırım bunu söylemeye gerek yok.İşin ilginç tarafı her şeye rağmen onu hâlâ çok seviyorum.Hem de eskisinden de çok!Sen onunla aramızın nasıl olduğunu sorardın,ben de çok iyi olduğunu,bana şöyle güzel sözler söylediğini ,şu hediyeleri aldığını,benim için güzel şeyler düşündüğünü anlatırdım.Son on beş gündür anlattıklarımın hepsi yalan,yalan...

O gün Ekrem'le gene eski yerimizde buluşmuştuk.Hava biraz sisliydi.Bu tür havalarda bazı insanlar çok kötümserdirler,ama bana tüm varlıklar çok güzel görünüyordu.Ekrem,sağ eliyle vücudumu sardığı zaman,orada güven duyduğum göğsüne başımı yasladım.Böyle yürümeye başladık.Gezdiğimiz yerler hep bildik yerlerdi,çünkü daha önce defalarca buralarda dolaşmıştık.Bir de baktık ki Ekrem'in "Aşk sığınağımız" dediği yere gelmişiz.Burası kendiliğinden oluşmuş doğal bir kulübeydi.Belki de doğanın bize bir armağanıydı.Oturmayı teklif etti.Oturduk.Biraz sonra elimi tuttu ve:

-Sevgilim ellerin terlemiş,ama senin terin de güzeldir,ben senin her şeyini seviyorum,dedi ve ihtirasla ellerini öpmeye başladı.

Oradan çıkıp bir çayhaneye geldik.Bir ara Ekrem ,masadan kalktı.Ceketi iskemlede asılı duruyordu.O gittikten sonra bir ara gözüm ceketine takıldı kaldı.Bir türlü gözlerimi ceketten alamıyordum.İçimdeki bir ses ceketin ceplerini karıştırmamı bana söylüyordu.Bunun doğru olamayacağı düşüncesiyle bu sesle bir müddet mücadele ettim.Ama yenik düştüm.Mutlaka ceplerine bakacaktım.Hani derler ya "içime bir kurt düştü" işte onun gibi bir şey.İç cebine elimi soktum,bir cüzdan vardı,aldım.İçini açtım,orada benim fotoğrafımı gördüm.Sevindim ve onu suçladığım için de kendimden utandım.Ancak cüzdanda gizli bir bölme olduğunu fark ettim.Orayı da açtım.Bir de ne göreyim!..Bir resim,bir kız resmi...Arkasında da Sevgili Ekremime... diye yazıyordu.Sanki başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü,şok geçirdim birden...Kendime gelince cüzdanı yerine koydum,biraz sonra da Ekrem göründü.Bir iki dakika geçince de gitmek istediğimi söyledim.Şaşırılmıştı,çünkü daha geleli ne olmuştu ki..Ama sesini çıkarmadı ve kalktı.

Daha sonraları Ekrem,okul çıkışlarında beni görmeye geldi,ama ben dolaşma tekliflerini her defasında reddettim.Bunun nedenini de ona söylemedim.Belki kendiliğinden anlamıştır, sert çıkışlarımın nedenini.Gururum incinmişti. Aldatılmanın bu kadar acı verdiğini bilmiyordum.Bütün isteklerimi,hayallerimi ona bağlamıştım.Onunla kurmuştum dünyamı.Öyle bir dünya ki kötülüklerden, çirkinliklerden ve tabii ki ihanetlerden uzak...

Her geçen gün gerçeklerin verdiği acım artıyordu.Kurtuluş kimde,nerede diye sordum kendi kendime.Beni Ekrem'den ne kurtarabilirdi,ya da acılarımı dindirecek bir ilaç var mıydı?

Karanlıklar içinde kaybolduğumu,karanlıkları kendime arkadaş bellediğimi,bir geceden başka bir şey olmadığımı düşünüyordum.Çünkü güneşim sönmüş bitmişti.

Güneşim nasıl öldüyse ben de öyle ölmeliydim.Nereye baksam ölümü görüyorum.Ölüm kokar mı ama bana her şey ölüm kokuyor.Öylesine alıştım ki ölüme,ondan hiç korkmuyorum,aksine onu arzuluyorum.

İstiyorum ki ölüm ana alsın beni kucağına.Uyumak istiyorum o huzur dolu kucakta! Uyursam ıstırap,acı,dert her şey ama her şey bitecekmiş gibi geliyor bana.

Bir çıkmazdayım.Bu çıkmazın sonunda ise ölüm ana beni bekliyor.Ya bu rezil yaşamı sürdürüp acıyla kavrulacağım ya da ölüm ananın kucağında aydınlığa kavuşacağım.Sabahlar gelsin artık..."

Bir gün Gülcan,kendisini ziyarete gelen gencin adının Ekrem olduğunu duyunca afalladı.Ne diyeceğini,nasıl davranacağını bilemedi.Ekrem konuşmaya başladığında,"Hiç utanma yok bu adamda" diye düşündü.

-Kıymet'i günlerdir göremiyorum,merak ettim.Sizden çok söz ederdi.Belki ne yaptığı hakkında bana bilgi verirsiniz diye rahatsız ettim.

Gülcan bu kadar pişkinlik karşısında bağırılmamak için kendini zor tutuyordu.Kin ve nefretle baktı karşısındaki gence.Ekrem bu bakışların anlamını biliyordu ama gene de nedenini çıkaramıyordu.O devam etti:

-Aklıma gelen son bir ihtimal var,ama böyle bir şey yaptığına ihtimal bile veremem,ancak gene de söyleyeyim:Acaba cebimdeki kız kardeşimin resmini görüp de bir şeylerden mi şüphelendi.Biz kardeşimle çok samimiyizdir de.Aramızda bir yaş fark olduğu için bana abi bile demez,hep adımı söyler.

Gülcan'ın şaşkınlığı,üzüntüsü arttıkça artmıştı.Ne demeliydi,nasıl söylemeliydi. Çocuk bir cevap bekliyordu,bir şeyler söylemek zorundaydı.En iyisi tüm mahallelinin zannettiğini Ekrem'e söylemek diye düşündü ve öyle de yaptı:

-Bunu söylemesi bile bana çok zor geliyor,ama...Gazetelerden okumadınız mı?Maalesef Kıymet,karnesinde birkaç tane zayıf notu olduğu için yaşamına son verdi.Yani intihar etti...dedi.